

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

БЯЛА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Високо в бялата планина имало малка метеорологическа станция и в нея живеел един стар метеоролог. Той бил съвсем сам и когато му оставало свободно време, си съчинявал разни приказки и стихотворения. Ето и сега, като гледал през прозорчето тихия сняг, който валял навън, той си бил намислил нещо и вече го пишел на машинката си върху опакоето на един лист за метеорологическо съобщение. И това, което си бил намислил, започвало така:

*Над капчука в игли,
сред парцали мъгли,
по заспали ели
сняг вали, сняг вали.
Тук през целия ден
няма никой освен
един малък елен,
просещ хлебец от мен...*

Но като стигнал до това място, едно малко еленче почукало с рогца по стъклото:

— Това за ме-е-е-не ли е?

Метеорологът вдигнал очи от машинката.

— За те-е-е-бе! — казал той и продължил да пише.

— Ама аз не ти прося хлебец! — казало еленчето малко обидено.

— Зная! — казал метеорологът. — Само че не ми пречи, защото не мога да си я донамисля.

— Какво да донамислиш? — попитало еленчето.

— Е как какво? Приказката!

Като чуло „приказка“, еленчето подскокнало от радост:

— Ама и аз искам да играя в нея!

— Че ти вече играеш.

— Ама и ти тогава!

Метеорологът се усмихнал.

— Не, аз съм голям — казал той. И прибавил: — И тъжен.

— Нищо! — настояло еленчето. — Ще играеш голям и тъжен! А пък ние ще те развеселим!

— Малко се съмнявам — казал метеорологът. Но все пак прибавил: — Добре. Бързай надолу, че приказката почва!

— Как почва? — попитало еленчето.

— Ами така. Не виждаш ли? Не чуваш ли?

Еленчето се огледало: снегът бил спрял! Ослушало се: отдолу, иззад елхите, долитали детски гласове!

— Децата от училището са дошли на ски — казал метеорологът. — Бягай на полянката! Много интересно ще бъде!

Той излязъл навън, за да очисти своите уреди от снега, който ги бил затрупал. Отворил сандъчето на единия, отворил на другия...

— А термометъра няма ли да погледнеш? — запитало го еленчето. То още не било тръгнало.

— Няма — казал метеорологът.

— Защо?

— Не е твоя работа. Какво разбираш ти от метеорология!

— Знам аз! — казало еленчето и заприпкало надолу. (А какво знаело, после ще разберем.)

И приказката започнала.

* * *

Скок! Скок! Скок! — еленчето вече стигнало до полянката, надникнало зад една пряспа и кого видяло? Видяло Ванчо от IIIв клас. Той носел ските си на рамо. Спрял се, свалил раницата си и се навел да ги слага. Но докато си ги слагал, раницата се размърдала зад гърба му и почнала да се отдалечава.

— Стой мирно! — казал ѝ Ванчо.

И раницата се спряла на място.

— Ще се спусна веднъж и ще се върна. Разбра ли?

И раницата закимала, че е разбрала.

— И тогава ще те покажа на всички.

И раницата заподскачала радостно.

А Ванчо се плъзнал надолу със ските и изчезнал зад боровете.

Но едва изчезнал, раницата започнала да се търкаля, да издава някакви звуци, докато най-сетне се разтворила и от нея изскочило...

Какво?

Едно коте!

Но какво коте? — пита се.

Ужасно разрошено и ядосано! Истинско чудовище!

Котето се отърсило, извикало подигравателно:

— Сбогом, Ванчо! Много ти здраве!

И тръгнало към гората, пеейки:

*Да те щипе,
да те скуби,
да ти сипе
думи груби!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!
Да те мята,
да те мачка,
да те смята
за играчка!
О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!*

Още не било завършило мяукането, и иззад храстчето над една пряспа се раздало тънко:

— Браво! Браво!

— Фу! — изфучало котето и скочило от изненада нагоре. — Кой извика „браво“?

— Аз — казало еленчето. Защото храстчето били именно неговите рогца. То излязло иззад пряспата и се приближило към котето.

— Няма да се подиграваш, че знаеш ли? — казало котето.

— Аз не се подигравам. Много хубаво бе-е-еше — казало еленчето.

— Така може — казало котето. — Викай още!

— Браво! Браво! — извикало еленчето, за да му направи удоволствие. — Само че защо пееш веднъж „котешка“, а веднъж — „котѐшка“?

— За разнообразие — казало котето. — А ти защо имаш тази закачалка на главата си?

— Това са ми рогата. Всяка година ми пораства ново клонче. А какво е закачалка?

— Това, на което хората си закачат дрехите. Но ти не си живяло сред тях.

— Ама ти питомно коте ли си? — учудило се еленчето.

— А ти за диво ли ме мислиш? — казало котето.

— Ами да — с такива мустаци и опашка.

— И на тебе да ти ги дърпат всеки ден, ще ти пораснат така!

— И затова си побе-е-гнало?

— А как мислиш?

— От града само чак дотук?

— Ванчо ме донесе в раницата си. Искаше да ме прави скиор. Ама аз му изядох цялата храна и избягах.

— А на него няма ли да му е мъчно?

— За храната?

— Не, за тебе.

— Ами — мъчно! Колкото на мен за него!

— А какво ще правиш в гората?

— Ще си намеря приятели, ама истински, не като него, и ще си играя с тях!

— Ами ако искаш тогава... — почнало срамежливо еленчето. И млъкнало.

— Какво „ако искам“?

— ... да станем приятели.

— Че добре! — казало котето. — Ама първи!

— Първи! — казало еленчето.

И двамата поели, подскачайки, между борове и преспи. Еленчето дори запяло началото на една песничка:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...*

Колко весело било! Слънцето греело, снегът блестял като от слюда и хрупкал под копитцата на еленчето и лапките на котето.

— Къде ме водиш? — запитало по едно време гостенчето.

— При едно мое приятелче.

— А то къде е?

— Ей го! — казало еленчето. То посочило нагоре към върха на един бор и извикало.

— Сънльо-о-о!

— Сънльо-о-о! — извикало и котето.

Но отгоре се чуло само хъркане.

— Сънльо-о-о! Събуди се! — завикали и двамата.

Но чули само още по-силно „хр-р-р“.

— Няма да можем — казало еленчето, — то е ужасно сънливо!

Но в този миг от снега се подала муцунката на едно лисиче.

— От една страна — казало лисичето, — то може да е сънливо...

Муцунката му изчезнала и се появила от съвсем друго място в снега.

— Но, от друга страна, е и лакомо, тъй че... — казало то.

И муцунката му пак изчезнала в снега.

— По-добре ще е да говориш от една страна! — казало еленчето.

— Нищо не ти се разбира така.

Но лисичето продължило да се подава ту от една страна, ту от друга.

— От една страна, ще е по-добре..., но, от друга страна, няма да е по-добре... защото така се уча, като ме подгонят от една страна... да избягам от другата.

— А ако те подгонят от двете? — попитало котето.

— Тогава ще избягам от трета! — отговорило лисичето и наистина този път се подало от трето място. Но най-сетне излязло, изгънало опашката си и запитало:

— Ти си избягало от Ванчо, а?

— Откъде знаеш? — учудило се котето.

— Чух ви, като си говорехте — казало лисичето. — Искаш ли да станеш приятел и с мен?

— Ама първи!

— Първи!

— Хайде!

— Хайде!

И тримата тръгнали весело из гората и запели:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?...*

— Чакайте! — досетило се еленчето.

— Какво има?

— Забравихме Сънльо!

— Вярно! — казало котето.

То и еленчето завикали пак нагоре:

— Сънльо-о-о!

Но отгоре се чуло пак само хъркане.

— Колкото и да викаме, не се събужда — казало еленчето.

— Хи-хи! — засмяло се лисичето. — Хи-хи!

— Защо се смееш? — казало котето.

— Защото ако, от една страна, не се събужда, като го викате, то, от друга страна, ако кажа малко по-силно, че наблизко има медец...

То наистина казало тази дума малко по-силно и, още не я било доизрекло, и една кафява топка тупнала от бора в бялата пряспа.

Това било, разбира се, едно мече — смешно и рунтаво.

— Медец? Мрр! Къде има медец? — изръмжало то, като си търкало очите.

— В съня ти, хи-хи! — казало лисичето. — Защото много сладко спеше!

— Какъв сън бе! Какъв сън! — изръмжало обидено мечето.

— Добре де, добре! — казало еленчето. — Имаме си ново приятелче. Ела да играем с него!

— Вие на какво играете тук? — запитало котето.

— На „ритни-шишарка“! — казало еленчето.

— На „прескочи-пънче“! — казало лисичето.
— И на друго какво? — запитало котето.
— Ами на всичко... на ритни-шишарка — пак казало мечето.
Толкова им били игрите в гората.
— Фу! — казало котето. — Вашето „всичко“ не е нищо! Аз ще ви науча на дама, на криеница, на стражари и апаши, на кралю-порталю, на рими, на панделки, на топчета, на статуи...
— Иха! — заподскачали от радост горските животинчета.
А мечето извикало:
— Ще бъдем първи приятели с тебе!
Но този път еленчето казало:
— Е да, ама...
— Е, като не щеш, иди си! — казало лисичето.
— Не че не ща — казало еленчето, — но си спомних едно стихотворение. Да го кажа ли?
— Само да не е дълго! — казало котето.
— Не е — казало еленчето.
И издекламирало следното стихотворение:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва;
пръв за теб пролива кръв —
ето за това се казва,
че приятелят е „пръв“!*

— Браво! Браво! — завикали малките приятели.
Само котето казало:
— Това стихотворение не е детско и не е за животни!

— То се знае, че не е! — казало лисичето. — Той си го е измислил за себе си.

— Кой „той“? — учудило се котето.

— Метеорологът! — казали едновременно мечето и еленчето. — Той винаги си го пее, докато преглежда уредите си.

— И той е един метеоролог, хи-хи! — казало лисичето. — В кутията на термометъра му едно синьо птиче си е свило гнездо и му стопля живака, а той не вижда.

— Може да вижда — казало еленчето.

— Е, като вижда, защо от три седмици праща долу завишени сведения? — казало лисичето.

— Заради птичето — казало мечето. — Толкова ли не разбираш?

— Аз разбирам, но исках да разбера дали вие разбирате — казало лисичето. — Но за какво сме седнали да говорим? Я да чуем градските игри!

— Да започнем с криеница! — казало котето. — „Ала-баланица — турска-паница — ей-гиди Ванчо, наш капитан-чо!“ Мечо жуми до сто! А ние ще се крием! Хайде!

Мечето се опряло на дървото и започнало да брои на глас, а другите изчезнали.

Минала минута. Минали две.

Скритите животинчета започнали да се промъкват към дървото, затичали се и се „заплюли“.

— Пу! Пу! Пу!

Но нищо не се получило.

— Той е заспал! — казало еленчето.

— Сънльо!

— Няма да играеш! — викали всички.

Но лисичето се досетило за нещо.

— Всъщност, от една страна, това е зле, защото се развали играта — казало то, — но, от друга страна, това е добре, защото трябва да се погрижим за гостенчето. Къде ще живее? Какво ще яде? За това никой не мисли. Всички казват: лисиците са хитри. Но не лисиците са хитри, а другите животни са глупави. Хи-хи!

— Да го заведем при мете-е-е-оролога! — предложило тихо еленчето.

— Вярно! — извикало мечето.

— Върви с нас! — казало лисичето. — Ако го вземе, ще бъде чудесно!

— Добре — казало котето.

И всички тръгнали към метеорологическата станция.

Ето че стигнали. Метеорологът стоял на полянката пред своите уреди и викал нагоре към някого:

— Дай ми го!

— „Никога-а-а-а! Никога-а-а-а на този свят!“ — крещял отгоре някой като певица от телевизията.

— Дай ми го, ти казвам! — викал метеорологът.

— „Никога-а-а! Никога-а-а!“ — се чувало отгоре.

— Никога, никога — казал метеорологът, — но във втората половина на деня се очаква понижение на температурата и ще ми поискаш да те пусна вътре!

Четиримата гости се спогледали.

— Добър ден — казало плахо еленчето.

— Добър ден — отвърнал метеорологът, без да престава да гледа нагоре.

— Пак сврачето ли? — запитало лисичето.

— Открадна ми транзистора! — казал метеорологът.

— И не ти го връща? — казало мечето.

— Не само не ми го връща, но не ме оставя да спя!

— Скоро ще му се изхабят батериите — казало лисичето.

— Те се изхабиха, но то научи наизуст песните — казал тъжно метеорологът.

— Ще го отучим! — казало котето.

Никой не бил забелязал кога то се било отделило, кога се бе изкатерило на бора и смъкнало транзистора оттам.

— Благодаря ти — казал метеорологът, като поел транзистора.

— А него какво да го правя? — попитало котето, като измъкнало иззад гърба си и сврачето, съвсем разрошено.

— То ще обещае, че няма вече да пее — казал метеорологът.

— Няма вече! „Никога-а-а на тоя свя-я-я-ят!“ — пропяло отново сврачето.

Пуснали го и то наистина замлъкнало и почнало да подскача около тях. Така станали петима приятели. Метеорологът погледнал към котето.

— А ти кое си? — казал той. — Не те познавам.

— Защото току-що пристигнах от града — отговорило важно котето.

— Ние дойдохме... — почнало мечето.

Но метеорологът го прекъснал:

— А ти защо не си спиш в дупката?

— Не ми се спи! — казало мечето, като се прозидало.

— Не ти се спи! — казал строго метеорологът. — И децата знаят, че мечките спят зиме летаргичен сън.

— Летаргичен сън се спи лете! — казало мечето.

— Ще ти дам аз едно „лете“! — усмихнал се метеорологът. — Е, какво искате?

— Дойдохме да те помолим — казало бързо лисичето, като въртяло опашката си. — Понеже, от една страна, ти живееш сам и си голям и тъжен, а, от друга страна, това коте няма къде да живее, може би ще искаш да го вземеш? То е много добро!

— Че като е добро, защо е напуснало дома си? Няма ли си приятели там? — попитал метеорологът.

— Имах един — Ванчо, но той ми дърпаше опашката! — казало котето.

— И вече не сте приятели? — казал метеорологът.

— Не сме! — казало котето.

— Хм! А да ловиш мишки умееш ли? — казал метеорологът.

— Фу!

— А да гониш макара?

— Фу!

— А да бъркаш в кухнята?

— Фу! — казало котето, без да се замисли.

— А, така ли? — казал метеорологът. — Тогава не те ща!

— То чу „мъркаш в кухнята“, а не „бъркаш в кухнята“ — намесило се лисичето. — Получи се недоразумение.

— Знам ги аз тези недоразумения! — казал метеорологът.

— А да мъркаш, значи, умееш?

— М-р-р-р-р! — измъркало котето силно като мотопед.

— Достатъчно — казал метеорологът. — А не искаш ли да се върнеш при своя, как беше, Ванчо?

— Брррр! — казало още по-силно котето.

— Ясно — казал метеорологът.

— Значи, взимаш ме? — зарадвало се котето.

— Ами! — казал метеорологът. — Кой е казал такова нещо?

Животинчетата били много неприятно изненадани и започнали да му се молят:

— Вземи го бе!...

— То ще те слуша!

Но метеорологът не се съгласявал:

— И дума да не става!

— Ще го вземеш! Ще го вземеш! — казало еленчето.

— Я, пораснаха ти рогата! — погледнал го малко строго метеорологът.

И еленчето се засрамило и навело глава. То било тъй тъжно, че метеорологът прибавил:

— Да, да, много са порасли дори. Я, как боцка това новичкото! Значи, ти днес навършваш...

Но не успял да продължи, защото лисичето излязло напред и казало:

— Чичо метеоролог, понеже еленчето има днес рожден ден, то иска, вместо да му даваш подарък, да вземеш котето.

И метеорологът нямало какво да прави, съгласил се:

— Добре, от мен да мине!

Всички завикали: „Ура!“, а пък сврачето се разkreщяло:

— „Няма да има край любовта ни-и-и-и!“ Но какво станало в този миг?

*В този миг
чул се вик:*

— Мачоооо!

Всички се послушали. И в тишината, още по-ясно и по-отблизо се чуло!

— Мачооооо!

И без заповед всички — освен метеоролога, разбира се — се изпокрили, кой където можал, сред уредите.

И ето че се появил Ванчо. Той бил без ски и без раница, разчорлен и задъхан.

— Добър ден, чичо! — казал Ванчо. — Чичо, не си ли видял едно коте?

— Какво коте? — престорил се на учуден метеорологът.

— Едно такова — ръждиво, мъничко! — казал Ванчо, почти разплакан. — Значи няма го?

Вместо да му отговори, метеорологът запитал:

— Ти да не си го мъчил?

— Не съм!

— А опашката не си ли му дърпал?

— Съвсем малко — признал си Ванчо.

— Че защо тогава е побягнало? — учудил се метеорологът.

— То не е побягнало, ами се е загубило. Излязло е и се е загубило.

— Излязло откъде?

— Ами... от къщи — излъгал Ванчо.

— От къщи чак дотук?! — още повече се учудил метеорологът.

— Ами да! Сигурно е дошло с автобуса и после с лифта! — продължил да лъже Ванчо.

— С лифта? И сега какво ще правиш?

— Ще го търся, какво?

— Аз на твоє място щях да си намеря друго. Котета колкото щеш! — казал метеорологът.

— Да, „колкото щеш“! То не е обикновено коте, то ми е приятел! — съвсем разплакан извикал Ванчо и хукнал да търси котето си из бялата гора:

— Мачооо! Мачоооо!...

Малките животни наизскачали от скривалищата си. Всички били весели, само еленчето — не.

— Ти защо му отговори така? — казало то на метеоролога.

— Как? — попитал го той.

— Че не си виждал котето!

— За да се откаже, защо! — намесило се лисичето. — Но щом толкоз иска, нека го търси!

— Нека! — казало котето. — Само че...

— Ха-ха! Как го излъгахме! — подскочило мечето. — Сега ще живееш тука и ще си играем! Тук е хубаво, нали?

— Хубаво е — казало котето и пак повторило: — Само че...

— „Само че“ какво? — запитал го метеорологът.

— Само че искам да се върна при него! — казало неочаквано котето.

Не го казало много високо, но всички го чули и както скачали, изведнъж се вкаменили на местата си, сякаш вече се били научили да играят на статуи. И така стояли дълго, докато метеорологът проговорил:

— Искаш да се върнеш при него, така ли?

— Да.

— Е, защо?

— Защото ми е приятел — казало котето. — Я как ме търси!

— Търси те, за да ти дърпа още опашката, хи-хи! — казало лисичето.

— Не е за това — казало котето.

— И мустаците, мр-мр! — казало мечето. — Не е за това! — казало котето.

— А защо тогава? — попитало еленчето.

— Защото ми е приятел! — казало пак котето. — И мустаците са си ми такива по рождение!

— Хи, приятел! М-р-р, приятел! — нахвърляли се върху него лисичето и мечето.

— Не се знае — казал метеорологът. — Не трябва да решава така бързо. Истинските приятели не се намират на всяка крачка. Има едно стихотворение ...

— Знаем го! Знаем го! Много е тъжно и голямо! — развикали се всички. — Но как да разберем дали му е приятел, или не му е приятел?

— Виж, това е наистина много мъчно — казал метеорологът.

— Няма ли барометри за приятелство? — попитало еленчето.

— Има, но и те са големи и тъжни — казал метеорологът. — И все пак да помислим!

И той дал знак на малките животни да се сгушат около него. Всички събрали глави и си зашепнали. Не се разбирало какво кроят, само от време на време се чувало:

— Аз — това! Аз — това! На изпитванка!

— Шу-шу-шу.

— Иха, че интересна!

— Шу-шу-шу.

— Ама да не стане страшно!

— Шу-шу-шу.

— Само така! Да! Да!

— Шу-шу-шу.

Като се наговорили, всички вдигнали глави.

— Ще видите, че ще издържи! — казало котето.

— Вие, да видим, дали ще издържите! — казал метеорологът.

— Ще издържим! Ще издържим! — развикали се всички.

И се пръснали в разни посоки, като оставили големия си и тъжен приятел да гледа след тях.

И какво станало после?

Ето какво станало.

Ванчо вървял сред бялата гора и викал котето си. Но вместо котето, задъхано, отнейде се появило лисичето.

— Бягай! Бягай! — извикало му то.

— Защо? — казал Ванчо.

— Мечката! Иде насам и каквото срещне, изяжда го! Това е Мечата гора, не знаеш ли? Тука е пълно със стръвници!

— А не видя ли едно коте? — запитал изплашен Ванчо.

— С дълга опашка ли беше? — запитало лисичето.

— Да!

— И с дълги мустаци?

— Да!!

— И със зелени очи?

— Да!!! — съвсем изплашен казал Ванчо.

— Не съм го виждало — казало лисичето. — Бягай да бягаме!

И само избягало. А между снежните клони се мярнало нещо голямо и тъмно, което танцувало и пеело:

*Аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица,*

*със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!*

*Връщай се, момче,
връщай ми се, че...*

*аз съм мечка-стръвница,
а зад мен са троица
със зъби и ръмжене
триж по-страшни от мене!*

*Връщай се, момче,
връщай ми се, че...*

Ванчо се уплашил, разбира се, но все пак събрал смелост.
— Няма да се връщам! — казал той. — Там е котето ми! Там е
моят приятел!

И продължил пътя си.

— Добре, но на твоя отговорност! — изревала след него мечката.

А то не било истинска мечка, а кожухът и ушанката на
метеоролога — малките животни ги били окачили на едни тояги, за да
плашат с тях Ванчо.

Лисичето изскочило първо изпод кожуха.

— Май ни позна! — казало то.

Изпод кожуха изскочило и котето:

— Не ви е познало, ами ми е приятел! Стига сме го мъчили!

— А той тебе как те е мъчил! — грачело сврачето.

— Колко ме е мъчил? Много малко даже! Аз да знаете какви
пакости съм правило!

— Каквото и да си правило, не може да те пуска с парашут от
третия етаж! — казало мечето.

— Той само ме държеше над балкона! Даже беше интересно! —
викало котето. — Оставете го!

— Ами и на нас ни е интересно! Идвай! Идвай! — развивало се
лисичето.

И всички захвърлили кожуха и ушанката и отново хукнали след Ванчо.

А той вървял из гората и продължавал да вика своето коте:

— Мачо-о-о! Мачо-о-о!

И изведнъж наоколо му започнали да се въртят разни призраци и таласъми. Всъщност нямало нищо страшно, защото това били пак нашите познати — животинчетата, — но Ванчо не знаел, че са те, и се разтреперал.

Облечени в разни пижами и чаршафи, с кофи, нахлупени на главите, животинчетата се въртели около него и викали:

— *Хихи-хи-хи! Ха-ха-ха!*

Кой е скрит зад таз елха?

— *Туй хлапе какво ли дири
между толкова вампири?*

— *Дири си белята то,
двеста хиляди на сто!*

— *На този свят един живот е —
той за някакво си коте!...*

— *Коте ли? Видях го аз!*

— *Че къде е то тогаз?*

— *От три часа вампиряса!*

— *А какъв му е адреса?*

— *Таласъмска 103!*

— *Я, върви го намери!*

— *Искаме да видим ние,
как кръвта му ще изпие!*

— *Като паяк на муха!*

— *Хи-хи-хи-хи! Ха-ха-ха!*

Докато таласъмните танцували около него, Ванчо викал:

— Не ме е страх! Няма духове! Другарката учителка каза, че няма! Махайте се, че като ви хвана!... Не е вярно, че е вампирясало! Той е мой приятел! Ние се обичаме него!

И макар че бил много изплашен, пак събрал смелост, успял да разпъди духовете и се затичал нататък.

А пък горските животинчета започнали да си прибират костюмите. Прибрали ги и седнали омърлушени в снега.

— Нищо не излезе! — признало си дори лисичето.

— Не се плаши — казало мечето.

— Плаши се, но побеждава страха си — казало еленчето.

— Аз ви казвах! Аз ви казвах! Стига толкоз! Стига сте го мъчили! — молело ги котето.

— Може пък да му е приятел — казало мечето.

— Пръв! — казало еленчето. — Да кажа ли стихотворението?

И в този миг се появил метеорологът.

— Не бързай да го казваш! — засмял се той. — Нека аз първо да кажа метеорологическото предсказание за след малко! — И зачел: — „... рязко спадане на налягането и температурите, с образуване — по планините — на снежни бури, гъста облачност и краткотрайни замразявания на носовете“...

И още недоизрекъл тези думи, облаци скрили слънцето, планината станала мрачна и студена.

А Ванчо вървял сред преспите. И метеорологът му говорел през една фуния:

— *Иде студът!*
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!
Върни се, детенце,
върни се, момченце,
да ми не станеш
на ледено парченце!
Иде студът!
Дори живака
(дъ-дъ-дъ-дът)
със зъби трака!

И не стигал студът, но силен вятър разтърсил дърветата, хвърлил сняг в очите на Ванчо, заблъскал в гърдите му. И гласът през фунията завил:

*— Връщай се, малкият! Чувай как в клоните
свирят циклоните и антициклоните!
Тяхната ледна виелица прави я
господин Андерсен от Скандинавия!*

И крачките на Ванчо ставали все по-бавни. И гласът през фунията му шепнел гальовно:

*— Ей я, умората, ей я, умората,
ей я най-сладката сладост на хората.
Ей я, умората, тихичко пееща,
ей я, умората, люлки люлееща.
Стига напругал си детските мускули!
Колко по-силни от теб са напускали
боя с врага в резултат на умората.
Ето не чувстваш ли? — Таз ти е втората
крачка насън. А пък таз ти е третата.
Тази — четвъртата. А тук, под дърветата,
ако поседнеш за мъничко само, да
си отпочинеш, и никога няма да...*

Но, слава богу, сврачето, като чуло думата „никога“, не издържало, изпляскало с криле и литнало, крещейки:

— „Никога-а-а! Никога-а-а-а!“

И това спасило Ванчо. Той се стреснал и извикал:

— Махай се, уморо! Там е котето ми! Там е моят приятел! — и продължил нататък.

Но бурята не се предавала. Тя грабнала сврачето, завъртяла го и го хвърлила към едно борче встрани, зад което се били скрили малките животни.

— Защо разваляш играта? — извикало му лисичето.

— Ами дожаляло му е! — казало еленчето. То само̀ било нажалено.

— А на мен? — извикало котето. — Мен не ми ли е жал, мислите? Стига сте го мъчили! Той вече доказва! Не е честно! Пуснете ме! Чичо Метео-ро-ло-о-о-ог!

То се отскубнало от мечето и лисичето, които го дърпали назад, с един скок се хвърлило през виелицата към Ванчо и го прегърнало:

— Ванчо, аз съм тук! Не бой се!

— Мачо! — извикал зарадван Ванчо.

И в миг всичко се преобразило. Бурята стихнала. Топло слънце засияло над планината и метеорологическата станция. И Ванчо, и котето, прегърнати, запели заедно с другите малки животни:

*Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня, да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си, или не си;
пръв за теб леда пролазва,
пръв за теб пролива кръв —
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!*

— Дотук добре — казал... кой мислите?

Познахте. Метеорологът. Той се бил появил отнейде, все още с фунията в ръка.

— Аз ви казвах! Аз ви казвах! — викало и скачало котето. — Той ми е истински приятел! Аз само на края му помогнах!

— И добре, че му помогна все пак! — казал метеорологът.

— Защо? — попитало котето.

— Е как защо? — учудил се метеорологът. — Ти да не мислиш, че него изпитвахме досега?

— А кого? — смаяло се котето.

Животинчетата се вкаменили отново, сякаш за втори път играели на статуи.

— Кой ще каже кого? — попитал метеорологът.

Животинчетата мълчали. Само лисичето смънкало:

— От една страна... — и млъкнало.

— Който знае, да си поклати рогцата! — казал метеорологът.

И еленчето поклатило рогца.

— Казвай тогава!

— Него — казало еленчето и — боц! — боднало лекичко котето.

— А? — казало само котето. И всички се засмели.

— Тебе бе, котарако — казал метеорологът, — дето бягаш в гората и оставяш приятеля си без приятел, защото малко те бил помачкал и носил в раница.

— Аз вече няма! — обещал Ванчо, като прегърнал котето си. А котето мълчало засрамено.

— Тебе изпитвахме — продължил метеорологът, — за да видим дали го заслужаваш! Да видим докога ще търпиш да го мъчим!

— Е, издържах ли? — казало котето.

— С три и половина — казал метеорологът, — но за котка и това е много.

Мечето, лисичето и сврачето отново се засмели.

— Няма какво много да се смеете — казал метеорологът. — И вие трябва да знаете, че приятелството не е „Хайде да си поиграем!“ или да използваш транзистора на приятеля си. Приятелството е...

Но се усмихнал малко тъжно и не довършил. Казал само:

— Хайде, изпратете ги до долната поляна, че другарката учителка ще му скъса ушите!

И всички — без метеоролога и еленчето — тръгнали надолу.

— Сбогом! Сбогом! И да не забравяте приятелите си! — казал метеорологът.

— Никога! — извикали малките животни.

Това прозвучало много поучително, но, слава богу, сврачето пак не се сдържало и този път успяло да изпее докрай своята песен:

*Никогаааа! Никогааа на тоя сваяят,
дорде си младаа и аз съм млааад,
няма да има край любовтаааа ни,
няма да има край радосттааа ни!
Никогаааа! Никогаааа!*

Това било така смешно, че всички изръкопляскали и завикали „Ура“, а сврачето се поклонило и казало:

— Благодаря за вниманието!

И малките животни поели надолу по белия склон.

Останали само метеорологът и еленчето.

— Не беше право! — казало еленчето.

— Кое? — запитал метеорологът.

— За да изпиташ котето, измъчи момчето!

— Какво? Какво? — казал метеорологът.

— Сам знаеш — казало еленчето.

— Ама това беше приказка — казал метеорологът.

* * *

И наистина приказката била завършила — отново бил завалял снегът, метеорологът пак седял пред своята пишеща машинка, а еленчето надничало през стъклото.

— Е че какво като е приказка? — казало то.

— Това, че аз съм си го измислил и мога да си го мъча, колкото си искам! — казал метеорологът.

— А! — казало недоволно еленчето. — А всичко ли бе-е-еше измислено?

— Да. И рогчето. Нали за него питаш?

Еленчето кимнало.

— А защо я измисли точно такава? — попитало то.

— Каква „такава“?

Еленчето замълчало и после казало:

— Ти имаш ли си приятели?

— Че ти малък приятел ли си? — казал метеорологът.

— Не-е-е, наистина!

— Я, какво любопитно двукопитно! — казал метеорологът. —
Виж, за „наистина“ си малък! Хайде, бягай!

И еленчето изтичало в бялата гора. А метеорологът останал още малко пред машинката си, за да довърши това, което бил съчинил (и което не е за малки еленчета и дечица):

*...Нито звън на шейна,
нито глас на жена,
вредом само една
тишина, тишина.*

*Сняг вали, сняг вали
над заспали ели...
Не боли, не боли,
преболява, нали?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.